

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobce: **EWOX, s.r.o.,** se sídlem Komenského 394, Nové Město nad Metují, zastoupený JUDr. Miroslavou Fialovou, advokátkou se sídlem Jánská 864/4, Liberec 3, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2007, č. j. 13517/07-1100-500388, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 25. 5. 2009, č. j. 59 Ca 42/2009 - 8,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále též „krajský soud“), kterým tento soud odmítl jeho návrh na obnovu řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 30. 9. 2008, č. j. 59 Ca 168/2007 - 28. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 10. 2007, č. j. 13517/07-1100-500388, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti platebním výměrům vydaným Finančním úřadem

v Liberci (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 12. 2006, č. j. 223427/06/192913/5326, a ze dne 11. 12. 2006, č. j. 223430/06/192913/5326, jimiž byla stěžovateli předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2003 a 2004.

V kasační stížnosti stěžovatel nad rámec návrhu na obnovu řízení ze dne 10. 5. 2009, který v kasační stížnosti opakuje a ve kterém uvedl nově zjištěné skutečnosti, kvůli nimž požadoval obnovu řízení, namítá, že krajský soud při svém rozhodování nesprávně právně zhodnotil předmětný návrh na obnovu řízení, rozhodl-li podle § 114 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“), neboť nevycházel přímo z podaného návrhu. Stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že povolí obnovu řízení, a neučiní-li tak, žádá, aby vyslovil věcnou nepříslušnost krajského soudu a věc byla po právní moci usnesení o nepříslušnosti krajského soudu postoupena příslušnému správnímu orgánu.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na všechna svá předešlá vyjádření obsažená ve spisové dokumentaci a rovněž uvedl, že se plně ztotožňuje s právním názorem soudu vysloveným v odůvodnění napadeného usnesení, který spatřuje zcela správným a závazným. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel u krajského soudu podal návrh na povolení obnovy řízení ze dne 10. 5. 2009 s tím, že obnova je přípustná podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prostřednictvím tohoto návrhu se domáhal, aby krajský soud povolil obnovu řízení proti rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 59 Ca 168/2007 - 28, neboť po doručení tohoto rozsudku zjistil novou skutečnost. Konkrétně se jednalo o skutečnost, že Ing. M. Z. přestal být společníkem společnosti stěžovatele již ke dni 10. 6. 2004 a jednatelem společnosti ke dni 12. 8. 2004. Současně se stěžovatel vyjádřil k daňovému řízení a činnosti Ing. M. Z. u stěžovatele. Stěžovatel se v návrhu domáhal povolení obnovy výše uvedeného řízení před krajským soudem a odložení vykonatelnosti citovaného rozsudku.

Krajský soud předmětný návrh navzdory jeho označení jako žádosti o povolení obnovy podle § 100 správního řádu na základě obsahu podání posoudil jako návrh na obnovu řízení proti svému rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 59 Ca 168/2007 - 28, neboť návrh byl adresován přímo krajskému soudu a ze žalobního návrhu (petitu) vyplývalo, že se stěžovatel domáhal vydání usnesení krajského soudu, kterým by byla povolena obnova řízení vedeného před krajským soudem ve shora uvedené věci. Krajský soud poté návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřípustnost návrhu, neboť návrh na obnovu řízení o žalobě

proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. není přípustný, což *a contrario* vyplývá z § 114 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Přestože stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil důvod podání pod jeden z taxativně stanovených důvodů v § 103 odst. 1 s. ř. s., navzdory tomu, že byl k jeho doplnění vyzván krajským soudem usnesením ze dne 11. 6. 2009, č. j. 59 Ca 42/2009 - 18, Nejvyšší správní soud z obsahu kasační stížnosti seznal, že uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Zdejší soud tak učinil v souladu s rozsudkem ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaným pod č. 625/2005 Sb. NSS, ve kterém je uvedeno, že „*krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl, rozhodl tedy o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno. V takovém případě však z povahy věci pro stěžovatele přicházejí v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení, spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem*“. Právě uvedené je nutno aplikovat rovněž v daném případě, kdy byl návrh na obnovu řízení krajským soudem odmítnut, přičemž zdejší soud dodává, že kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě z povahy věci zahrnuje důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uvádí.

Nicméně Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné konstatovat, že se v dané věci povinné zastoupení stěžovatele advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. zcela minulo účinkem, neboť kasační stížnost vykazuje množství nepřesností, chyb a zjevnou neznalost procesních předpisů správního práva. Právě vytýkané se v dané věci promítlo rovněž do petitu kasační stížnosti. Vzhledem ke kasačnímu principu může Nejvyšší správní soud rozhodnout pouze tak, že napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí krajskému, příp. městskému soudu, k novému řízení, nebo kasační stížnost zamítne. Pravomoc změnit napadený výrok Nejvyššímu správnímu soudu nenáleží. Přestože petit kasační stížnosti nebyl správně formulován, Nejvyšší správní soud jej posoudil ve prospěch stěžovatele, neboť vyhodnotil, že z kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatel domáhá zrušení usnesení krajského soudu o odmítnutí jeho návrhu na obnovu řízení.

Nejdříve Nejvyšší správní soud poznamenává, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který má zvláštní právní úpravu v jednotlivých procesních předpisech. Zdejší soud podotýká, že v dané věci je nutno především rozlišovat mezi obnovou správního řízení podle správního řádu, obnovou daňového řízení podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků,

ve znění platném pro předmětnou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a obnovou soudního řízení podle soudního řádu správního.

Podle § 100 správního řádu platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Dle odstavce druhého téhož ustanovení může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Vzhledem ke skutečnosti, že se v původním řízení jednalo o řízení podle zákona o správě daní a poplatků, a vzhledem ke znění § 99 citovaného zákona, ze kterého vyplývá, že při správě daní se správní řád nepoužije s výjimkou postupu podle § 175 při vyřizování stížnosti, je nutno konstatovat, že použití ustanovení správního řádu pro danou věc je zcela bezpředmětné. V daném případě bylo lze podat návrh na obnovu daňového řízení podle zákona o správě daní a poplatků u příslušného správce daně, anebo na obnovu soudního řízení podle soudního řádu správního. Právě uvedené vyplývá z následujícího.

Podle § 54 zákona o správě daní a poplatků se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem,

c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak.

Podle odstavce druhého téhož ustanovení se žádost o obnovu řízení podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

Ustanovení § 55 stanoví, že obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Podle § 111 s. ř. s. řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.

Podle § 113 s. ř. s. je k řízení příslušný soud, který vydal rozhodnutí, proti němuž návrh na obnovu řízení směřuje.

Dle § 116 s. ř. s. musí návrh obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu se napadá, zákonný důvod návrhu, vylíčení skutečností, které svědčí o tom, že návrh je podán ve lhůtě, a návrh na provedení důkazů, jimiž má být důvodnost návrhu prokázána.

Ze soudního spisu je nesporné, že stěžovatel podal předmětný návrh na obnovu řízení u krajského soudu, přičemž uvedl, že požaduje obnovu řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 59 Ca 168/2007. Tím naplnil požadavky stanovené v § 113 a § 116 s. ř. s. Krajský soud proto v tomto smyslu návrh rovněž posoudil. Na základě § 114 s. ř. s., z něhož vyplývá, že obnova řízení je přípustná pouze proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu nebo ve věcech politických stran a politických hnutí, dospěl krajský soud k závěru, že předmětný návrh není přípustný. Stěžovatel se totiž v dané věci domáhal obnovení řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, resp. žalovaného, tj. obnovy řízení ve věci, která není zahrnuta v taxativně vymezených případech, v nichž je obnova řízení přípustná podle citovaného ustanovení, a proto krajskému soudu nezbývalo než návrh odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť ten stanoví, že soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřípustný. Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem a Nejvyšší správní soud neshledal na straně tohoto soudu žádné pochybení, přičemž se zcela ztotožňuje s posouzením dané věci.

Pokud stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu krajským soudem a pokud snad zamýšlel podat návrh na obnovu daňového řízení, jak lze abstrahovat z obsahu kasační stížnosti, nezbývá zdejšímu soudu než

poznamenat, že v takovém případě měl podat návrh na obnovu řízení u věcně příslušného správce daně podle § 54 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, nikoli u krajského soudu; a měl rovněž v petitu návrhu postavit najisto, obnovu kterého řízení vlastně žádá.

Nejvyšší správní soud má za to, že přestože byl návrh označen jako žádost o povolení obnovy řízení podle § 100 správního řádu, což mohlo do věci vnést jistou pochybnost krajského soudu, jakého řízení se stěžovatel skutečně domáhal, skutečnost, že byl návrh podán u krajského soudu v souvislosti s okolností, že závěrečný petit návrhu zněl „povoluje se obnova řízení vedeného u krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. č. j. 59 Ca 168/2007“, zcela vyvrátila jakoukoli možnou pochybnost o správnosti posouzení návrhu krajským soudem podle ustanovení soudního řádu správního. Z judikatury Nejvyššího správního soudu nadto vyplývá, že „*pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197).

Nejvyšší správní soud upozorňuje, že vzhledem k tomu, že návrh na obnovu řízení umožňují všechny výše uvedené procesní předpisy, je nutno být obezřetný při podání takového návrhu a formulovat jej dostatečně jasně. Pokud tedy stěžovatel zamýšlel podat návrh na obnovu daňového řízení, podání v tomto smyslu neučinil. Zdejší soud na závěr podotýká, že vzhledem k tomu, že stěžovatel byl nejen pro podání kasační stížnosti, ale rovněž pro podání návrhu zastoupen advokátkou JUDr. Miroslavou Fialovou, byl krajský soud zcela oprávněn předpokládat, že advokátka jako osoba vykonávající právní praxi bude znalá právních předpisů České republiky a bude si vědoma rozdílů podání návrhu u správce daně a u krajského soudu, stejně jako nutností odlišit mezi petitem znějícím na povolení obnovy daňového řízení a soudního řízení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu